

„Nikolai kiitis, väga kiitis, sinu naine pidi ikka väga ilus olema.”

„Ilu patta ei pane ja kaunidusega voodit ei jaga,” raputas Jaak pead, „mõistmine, austus ja usaldus peavad ikka ka olema.” Mees sonkis lusikaga koogitaldrikus ja vaatas süvenenult lauale. „Ma olen ikka seda meelt, et abielu on kahe inimese omavaheline asi, kui aga tema teisiti mõtleb ...” jättis mees lause lõpetamata ja tõstis otsustavalt tüki kooki suhu. Mäludes suutäit, võttis ta mõtlemiseks aega. Võõristav oli musta pesu võõrastele silme ette laotada, kuid märgates Maria mustade silmade siirast, tarka ja mõistvat pilku, tundis ta vajadust oma muret jagada. Naine tõstis samuti väikese tüki kooki suhu, mekutas, noogutas tunnustavalt, lisas lusikataie jäätist ja lonksas sõõmu kohvi peale.

„Kõik oleneb, millega tegu,” ütles ta siis kaalutlevalt, „nimene eksib, me ei ole masinad.” Nähes meest kurvalt vaikivat, jätkas naine mõtlikult: „Ka mina teadsin, et Alfredil on naine ja tütar. Kui merelt tulin, olin oma Mustamäe korteris täitsa hull, mõtlesin, kõik mõtlesin, kuidas tema seal Kõie tänav oma naise kaisus uinub. Ikka jälle ja jälle mina nägin kõike seda väga värviliselt.” Siinkohal vehkis naine ärritatult käega ja Jaak pani tähele, et erutuse korral läksid tohtriproual eesti keele käänded ja pöörded sassi ning jutusse lipsasid sisse ka mõned venekeelsed sõnad. „Ja tead, *nu ponimaješ*, see oli ikka veega valus,” surus ta käed rinnale. Kuulates Mariat tähelepanelikult, rullusid Jaagu silme ette pildid minevikust: Alfred Fryderyk Chopini kapteni kajutis pilli mängimas, Daša ja Maria teda imetlevalt kuulamas. Meenus tohtriproua jumaldav pilk, kui ta andunult mehe pillimängu jälgis. See tunne, mis siis naise mustadest silmadest kiirgas, oli ehe ja kadestamist väärt. KGB oli ta küll informatorina laeva saatnud, kuid selles, et ta meest sügavalt armastas, ei olnud kahtluse raasugi.

„Kui aga Alfred minu juurde tuli,” jätkas naine nukra naeratu-sega, „olin veega, veega õnnelik seni, kuni tema tütar Liisi kopsu-põletik *prihvatila* ja mina ravima tema mened päevad nende korteris.”

Unustades end mälestustesse, vakatas Maria Tšernova hetkeks, et virgudes kurval häälel ja juba vene keeles jätkata: „Kõik need päevad pidin kannatama tema naise Merilini tumma, etteheitvat pilku – miks sa seda meile tegid? Ei, ta ei söömanud ega näägutanud, kuid ma märkasin, et tema elu oli lõppenud. Jäi ainult üks ja ainus – tema laps, kelle nimel oli ta nõus isegi minuga, oma mehe armukesega mitu päeva ja ööd sama korterit jagama.” Doktor Tšernova vakatas ja lonksas tassist kohvi. Jaak vaatas naist ja mõtles Alfred Kraavikule. Nagu aimates mehe mõtteid, jätkas Maria: „Peaaegu aasta võitlesime, aga ...” Lause jäi lõpetamata, kui naine veekalkvel silmadega kaaslast vaatas. Siis tupsutas ta salvrätiga silmanurki ja jätkas: „Kõige raskem katsumus elus on armsa inimese lahkumine.” Jälle pidi salvrätik pisaraid pühkima. „Alfredi viimased sõnad olid „Aitäh Maria!”” sosistas naine käe varjust. Jaak võttis naise salvrätti hoidvast käest, mis puudutusest vääratas ja silitas seda lohutavalt. „Olen Alfredile väga tänulik,” jätkas naine südamest ja kohendas hajameelselt soengut, „ja ma ei kahetse juhtunut mitte üks gramm.” Trotslikult tõstis ta pilgu vestluspartnerile, testivalt uurisid naise mustad silmad meest, oodates tema reaktsiooni. Nähes kaaslast vaikivat, jätkas Maria irooniliselt muiates: „Küllap tahate küsida, et kui juba selline suur armastus oli, kuidas ma siis nüüd koos Nikolaiga elan.” Volmer kehitas õlgu, nagu andes märku, et pole tema asi selliseid küsimusi esitada, kuid tundus, et ka tohtriproua vajas kuulajat. „Vaadake, Jaak Aleksandrovič, juhustel on meie elus üsna suur roll mängida.” Maria kiikas korraks kärusse. Nähes poissi rahulikult magavat, kohendas ta hoolitsevalt tekki ja jätkas: „Pärast Alfredi lahkumist kaotas elu minu jaoks totaalselt mõtte, olin sügavas depressioonis. Käisin küll tööl, tegin igapäevatoimetusi, kuid tundsin, nagu oleks mul vedru maha käinud. Päevad olid ühtemoodi hallid ja kõik tundus mõttetu. Kaalusin korraks isegi Eestist lahkumist, kuid siin oli kõik ikkagi Alfrediga seotud ja midagi muud peale mälestuste mul ei olnud.”

Magav laps vigises läbi une ning naine haaras sangast ja asus kärü kõigutama. Jälgides hajameelse pilguga last, jätkas ta: „Nagu ma juba ütlesin, on juhustel suur roll.” Nähes väikest Alfredit rahulikult edasi nohistamas, haaras naine laualt kohvitassi, võttis sõõmu ja pühkis salvrätiga üle vormikate huulte. „Ühel varasuvisel päeval jalutasin töölt koju. Olin oma mõtetega puntras ja ega ma olekski teda märganud, kui Kolja poleks ise Marja poe juures mu teele risti ette astunud ja palunud ärajoonud häälega laenata mõne kopika, leivarahast pidi puudu olema. Pidin ta esimese hooga pikalt saatma, kuid siis hakkasin selles ärajoonud ja habetunud näos ära tundma tuttavaid jooni. Ka tema tundis mu ära, kui oli oma punetavate ja rähmas silmade pilguga mulle otsa vaadanud. Kohkus, keeras kannapealt ringi ja kakerdas pakkekastide poole kaupluse taga.” Meenutades kõike seda, oli Maria näole ilmunud nukralt soe ilme. Mõttlikult võttis ta koogist tükikese ja tõstis lusika aeglaselt suhu.

„Ma ei teadnudki, et Kolja vahepeal jälle viina küüsi langes,” ütles Volmer, „merel oli tal küll kõik korras.” Naine noogutas soostuvalt.

„Läksin talle järele,” jätkas ta ja kissitas meenutades silmi, „tead, Aleksandrovitš, tal oli seal kastide vahel pesa, kus ta isegi öösel magas.”

„Ah nii hullusti kohe,” imestas Volmer, „minu teada oli tal ju Õismäel või Mustamäel korter, kui ma õigesti mäletan.”

„Selleks ajaks oli kõik läinud juba seda teed,” tegi Maria kujuka žesti kõri suunas. Ta kiikas korraks vankrisse ja kohendas silmadele vajuvaid juukseid. „Vaatasin seda seapesa ja mõtlesin: kurat võtaks, Maria, vanade aegade mälestuseks tuleks kolleegi-meremeest vähemalt korrakski aidata.” Volmerile ei olnud pilt võõras, kohe meenus talle ärajoonud ja habetunud akustik Rjabuškin nende esimesel Aafrika-reisil. „Võtsin Kolja kaasa ja viisin oma korterisse,” muigas Tšernova juhtunud meenutades ja läks üle eesti keelele. „Oi, küll tema ikka punnis vastu, ei tule, ei tule, tal on piinlik, aga ise oli kõhna ja näljane nagu *kot martovskii*.”

„Kõuts märtsis,” parandas Volmer automaatselt. Maria jäi teda üllatunult vaatama.

„Mida see kõuts on?” päris ta.

„Kõuts on eesti keeles isane kass,” muigas Jaak ja nentis: „Maria Ivanovna, sain aru, et kõutsi taltsutamine läks korda.” Naine noogutas ja saatis hellitava pilgu lapsevankri poole.

„Kõigepealt saatsin Kolja vanni ja lasin tal end puhtaks küürida. Vanad ja haisvad riided viskasin prügikasti. Rjabuškin oli nii kõhna *kak stena*,” näitas Maria kahe käega, kui kõhn Kolja just oli. „Alfredi dress rippus seljas nagu riidepuu peal, nuh ja näljas oli ka. Esialgu pidin mina karauulitama, et ta endale viga ei teeks.” Naine vakatas hetkeks, võttis tükikese kooki ja läks jälle vene keelele üle. „Ja kui ta seal süüa ahmis, tabas mind järsku mõte: Maria, ühte hinge püüdsid päästa, aga ei tulnud välja,” laiutas naine käsi, „äkki on see teine võimalus, mida saatus pakub.” Tohtriproua tõstis pilgu ja vaatas Jaagule selgete silmadega otsa, osutades peaga lapsevankri suunas: „Teate, Jaak Aleksandrovitš, see oli minu elu kõige õigem otsus.” Jaak vangutas üllatunult pead ja ühmas mõtlikult:

„Ja merel ei osanud me üldse arvata, et Koljal sellised tõsised probleemid olid.”

„Algul oli ikka üsna raske,” meenutas Maria. „Kuidas see nüüd eesti keeles ongi,” kibrutas Tšernova meenutades laupa ja lisas vene keeles: „*sntšala bõli dnii, kogda Kolja ležal voobše bez zadnih nog.*”

„Eesti keeles kõlab see nii: algul oli päevi, mil Kolja ei võtnud üldse jalgu alla,” aitas Jaak naist edasi.

„Just-just, ei võtnud jalg alla,” noogutas Maria püüdlikult korrates, „aga siis mõtlesin, et asi ei saa ikka nii hull olla. Kolja noor mees, käsi-jalg terved, krõks peab pea tegema.” Siinkohal viitas naine tähenduslikult oimu suunas. „Alfrediga oli teine lugu, tema viis *paralitiš*, käsi-jalg liigutada ei saa,” selgitas naine nukralt.

„Halvatus, Maria Ivanovna,” parandas Volmer.

„Nu vot, halvatus,” kordas naine, „ja siis sain mina aru, et Koljaga on palju-palju tegemist ja see kõik hakkas varjama Alfredi surm ära.” Nähes mehe üllatunud pilku, kiirustas Maria lisama: „Ei-ei, mina mitte unustama, aga nüüd uued mured tulid ja pole aega enam vana mure peale mõtlema. Minul on hea tuttav seal meremeeste haiglas, tema oli nõus Nikolai aitama. Tema õppis ja praktiseeris seda idamaade meditsiini Hiinas.”

„Ja see aitas?” imestas Jaak.

„Aitas, aitas,” noogutas Maria, nii et juuksed silmille langesid, „tema tegi nõeltega ikka suts ja suts ning siis põletas mingit hästi lõhnavat ainet. Terve kuu aega.”

„Kogu selle aja elas Kolja sinu juures?” päris Jaak. Naine heitis juuksed silmilt ja naeratas soojalt:

„Tal polnud ju kuhugi minna, korter müüdüd ja minul oli ka parem, viis muremõtted kõrvale.”

„Et kohe päris kõrvale,” tõgas Volmer peaga lapsevankri suunas osutades. Maria muigas ja jätkas vene keeles:

„See tuli pisut hiljem, kui Nikolai enam-vähem korda sai ja mulle torkas pähe, et olen juba 40 aastat vana.” Naine viskas vilksamisi kontrolliva pilgu lapsevankri poole. „Ja kui soovid, oli sellel Nikolaile tervendav mõju.” Nähes mehe üllatunud pilku, jätkas tohtriproua: „Kui ma deliiriumis Kolja leidsin, sonis ta igal öösel tütre Lariskast, kes auto alla jäi. See oli tal kohe kinnisidee, et kõiges on süüdi tema, olgugi et oli sel ajal merel. Täna on pisi-Alfred tema jaoks kõige tähtsam persoon, kes andis tema elule uue mõtte. Muide, nagu ka mulle.” Nagu mõistes, et jutt käib temast, hakkas väikemees kärus vigisema, nõudes tähelepanu. Maria tõusis, haaras kotist lutipudeli, tõstis poisi sülle ja istus koos temaga laua taha, pistes lutiotsa väikeste pruntis huulte vahele. Uhkuse ja hellusega vaatas naine last, kes mõnuledes luttis imes, olles oma sinised silmad sulgenud. „Ütlesin, et poisil pole Alfrediga peale nime midagi ühist, aga see ei vasta päris tõele,” lausus

Maria mõtlikult ja tõstis pilgu. „Ka Alfredil olid sinised silmad nagu poisil. Meil Koljaga on silmad tumedat värvi.” Ta kohendas lapse süles paremasse asendisse ja päris: „Jaak Aleksandrovitš, ma olen nüüd endast küll ja küll rääkinud, aga kuidas on teiega lood? Mida te üldse Tallinnas teete?” Volmerile meeldis naise aval hoiak ja aus ülestunnistus, mis tekitas ka temas soovi oma muresid jagada. Ta võttis tassist lonksu külma kohvi ja ladus lagedale kõik, mis ja kuidas oli temaga viimasel ajal juhtunud.

„Ja suurel merel te enam ei sõida?” täpsustas Maria, askeldades poisiga.

„Lootsin ameti vahetamisega pereelu joone peale saada, sain aga hoopis pika nina,” ühmas Jaak kurvalt.

„Jajah, ajad on keerulised,” konstateeris Maria, tõstis väikeste kätega energiliselt vehkiva poja kärusse, kattis tekiga ja surus talle luti suhu, mille peale väikemees rahunes. Siis heitis ta mehele tumedate juuste varjust kavalalt pilgu ja päris: „Kas te Dašat veel mäletate?”

„Muidugi mäletan,” noogutas Jaak ning kohe meenus talle Fryderyk Chopini lootsikajuti roheline vaip ja neuu sõstrakarva kirglikud silmad.

„Muide, Daša on praegu Tallinnas,” muigas naine.

„Mida ta Tallinnas teeb?” imestas Jaak. „Ta õppis ju kusagil Ukrainas mingis medkoolis.”

„Daša täiendab oma teadmisi ja elab seni minu juures, kui Kolja merel on,” selgitas Maria meest kavalalt piieldes. „Te võiksite meile külla tulla. Aadressi ikka mäletate?” Uudis oli Volmeri jaoks ootamatu ja ta ei osanud kohe vastustki leida. Nähes meest juurdlemas ja kõhklemas, lisas Tšernova rahustavalt:

„Jaak Aleksandrovitš, kui jõuate otsusele, astuge läbi, mina ei hakka Dašat enne häirima.” Maria tõusis laua tagant, ulatas Volmerile käe ja lahkus vankrit lükates. Kaua vaatas Jaak naisele järele. Nagu tunnetades mehe pilku, pöördus tohtriproua enne kõrvaltänavasse

pööramist ja lehvitas Jaagule naeratades. Sealt ta läks – kapten Kraaviku saatus, tema õnn ja õnnetus ühes isikus. Jaagu silme ees vilksatasid möödunud aegade sündmused ning paratamatult leidis ta end mõttelt, kui raske pidi olema Tšernoval ja milliseid valikuid tuli tal teha. Sa oled seotud KGB-ga ja samal ajal armastad seda inimest, kelle järele sind nuhkima on pandud. Imelik on see ilmaelu, mõtles mees lauast tõustes. Ja siis veel see Daša ka. Ta oli kahevahel, kas minna Mustamäele ja soojendada kunagine suhe üles või jätta kõik nii, nagu on ja unustada. Sammudes mõttesse vajunult sadama poole, tikkusid vägisi pähe mälestused möödunust ning ikka see lootsikajut, roheline vaip ja kirest pärani sõstrasilmad. Veel praegugi tundis Jaak põsel kirsipunaste huulte tukslemist ning kuulis neiu vaikseid ohkeid ja sosinaid.

„Kas sa kurat oled pime või?” ärkas mees mälestustest auto pidurite kriuksatuse ja vuntsidega taksojuhi hõike peale.

Kuntura istus ahtritekil laua taga, kõrge kaelusega tuukrikampsun seljas, soe villane müts peas, ning kamandas valjusti mikrofon: „Šarik, ära virise, pole sul häda midagi, anna aga pihta – vana rauakolu peab akvatooriumilt ära saama.”

„Jakov, ma juba hallitan siin all ära, nüüd on Jura kord,” rögisest valjuhääldaja tuukri häälega.

„Küll mina ütlen, kui vahetuse aeg on,” kamandas Kuntura ja pööritas silmi Volmeri suunas, kes oli sillast ahtritekki laskunud.

„Mis viga?” päris Jaak muiates. „Kas Šarikul kipub tudu peale tulema?” Kuntura löi käega, pigistas silma kavalalt kinni ja selgitas:

„Ega seal suurt midagi teha ole, aga me ei saa ju ülemustele näidata, et kesk sadamat niisama solberdame.”

„Oota-oota, kas teie töö on siis otsas?” imestas Volmer. Kuntura lükkas oma kootud mütsi kuklasse.

„Kulla kapten Volmer, töö pole ilmast iial otsas, kuid tegu on ...”

„Veealuste tööde spetsiifikaga,” jätkas Volmer muiates Kuntura lauset.

„No näete, teil on asi juba käpas,” noogutas tuukrite brigadir, heitis pilgu käekellale ja kamas mikrofoni, „Šarik, tatsa poordi, sinu aeg sai läbi.” Veepinnal lähenev mullirida näitas, et töö lõpetamise kohta ei lasknud tuuker Šarik endale kaks korda öelda. Esialgu paistis ähmasest ja mudasest veest päikeses helkiv vaskne kiiver, siis ilmus mööda treppi sügavusest tasapisi pinnale marslast meenutav skafander. Kolksatuste saatel astus mees oma tinasaabastega ahtritekile. Esimese asjana kruviti lahti ja tõsteti peast kiiver, millest koorus välja villast mütsi kandev, sorgus vuntsidega punetav ümmargune nägu.

„Puhh,” hingas mees sügavalt värsket õhku kopsudesse ja kamas lühidalt: „Mehed, hapnikku!” Hukkamõistvalt vangutas Kuntura pead, torkas Šarikule süüdatud Priima sigareti hammaste vahele ja asus koos kahe teise tuukriga saabujat tinaraskustest vabastama. Vladimir, nii oli Šariku dokumentides eksisteeriv nimi, kissitas mõnuledes silmi, tõmbas paar sügavat mahvi kopsudesse, ohkas siis kergendatult ja lausus:

„Küll on hea jälle puhast isamaa hapnikku sisse hingata.”

„Puhast hapnikku,” tänitas brigadir, „sinna, Šarik, su võhm läheb. Oleks siis veel mõni normaalne suits, aga see haisev pinutagune, mis tapab sääsed ka lennult.”

„Äh-äh-äh,” naeris Vladimir nagu tõrre põhjast tuleva häälega. „Jakov, vee all sääski pole ja filtriga sigaretid on rohkem lastele mõeldud – pole neil lõhna ega maitset.” Kaks tuukrit haarasid teine teiselt poolt skafandri kummist kaelusest ning Kuntura märguandel tõmbasid selle ropsakuga üheaegselt laiemaks ja üle õlgade alla. Teiste tuukrite puhul oleks nüüd jäänud vaid allavajunud skafandrist välja astumine, kuid Šarikul takistas türbi allavajumist õllekõht, mis omakorda nõudis eelmise manöövri teistkordset rakendamist.

Jälle tõmbasid kaks meest ropsakuga kummist kaeluserõngast ning Kuntura lõi plaksuga vastu silmi punnitava Šariku vendrit ja röögatas:

„Korista kurat oma lähker eest!” Kergendusohkega astus ohver skafandrist välja ja räntsatas pingile istuma.

„Oled endale suure töötegemisega liiga teinud,” müksas Jakov muiates Vladimirit, kes silmad kissis suitsu nautis.

„Mida suurem polster peal, seda soojem vee all,” leidis mees põhjenduse, avas silmad ja vaatas keset sadama akvatooriumi kõikuvat poid, mille külge oli Tiptoni vintsilt ots kinnitatud. „Otse poi ankru kõrval muda sees on selline raske silinderjas rauast kolakas, minu jõud sellest üle ei käinud, aga ülejäänud rauasodi korjasin kõik ühte hunnikusse.”

„Mida sa ütlesid?” küsis Jakov, jäädes tähelepanelikult Šarikut vaatama.

„Ma ütlesin, et ülejäänud rauasodi korjasin kõik ühte hunnikusse,” kordas tuuker sigaretti nautides ja suitsurõngaid taeva poole puhudes.

„Mida sa enne seda ütlesid?” vehkis Kuntura kannatamatult käega ja tõusis ärevalt pingilt.

„Mida ma ütlesin, mida ma ütlesin,” kordas tuuker solvunult, „poi ankru kõrval muda sees on raske rauajurakas, mina seda liigutada ei jaksanud.” Brigadiri nägu oli omandanud otsustava ja karmi ilme, kui ta mehi kamandas:

„Tooge mulle kalipso, balloonid ja lestad.” Nähes tuukreid omavahel arusaamatuid pilke vahetamas, käratas ta: „Kas te ei saanud aru, tegutsege!” Siis pöördus ta üllatunud Volmeri poole, kes oli kogu keskustelu kõrvalt jälginud ja selgitas: „Jaak Aleksandrovitš, saatke pootsman paadiga kaldale, las informeerib Kirssi ja Afanasjevit kahtlasest leiust sadama akvatooriumil. Paluge nad pardale. Kruvige laevas kõik illuminaatorid ja ukсед kinni, masinameestele andke käsk peamasin käivitamiseks valmis panna, kuid, ma rõhutan, ärge jumala pärast veel propellerit tööle pange.”

„Kas see võib olla ...” tahtis Volmer täpsustada, kuid Jakov ei lasknud tal lõpetada:

„Jaak Aleksandrovitš, tegutseme ja enneaegset paanikat ei ole tarvis külvata.” Kiirete ja täpsete liigutustega tiris Kuntura tõsiste nägudega vahtivate tuukrite silme all kalipso selga, tõstis maski näole ja juba mõne minuti pärast sukeldus ahtritrepilt vette.

Kolmanda järgu kapten Afanasjev saabus laeva nii kiiresti, nagu oleks kai peal juba varem paati oodanud. Saanud tuukritelt ja Volmerilt lühiülevaate, palus ta kalipsot, lestasid, maski ja balloone. Saanud nimetatud esemed, riietus ta kiirete, kuid täpsete liigutustega türpi, mis näitas, et mees ei tee seda mitte esimest korda. Siis kontrollis ta vilunult õhku balloonides ja sukeldus äreva seltskonna pilkude all ahtritrepilt vette. Möödus umbes kümme minutit, kui meeskonna erutatud pilkude all hakkasid kaks mullirida laeva ahtrile lähenema. Kiskudes maski peast, olid Kuntura esimesed sõnad:

„Mehed, me oleme õnesärgis sündinud. Poi ankur on paigaldatud mudasse kõigest 20 sentimeetrit lõhkekehast. Kujutate pilti, kui oleksime ankru sinna otsa kukutanud.”

„Tegu on 250-kilose Saksa päritolu lennukipommiga,” lisas Afanasjev türpi seljast kiskudes.

„Mida me siis nüüd teeme?” päris näost kaame Šarik, kes hirmunult poi poole vahtis, suu ammuli, sigaret alumise moka külge kleepunud. „Mina veel silitasin seda ja proovisin paigast liigutada.”

„Mida me ikka teeme,” muigas Afanasjev. „Pole see pomm 45 aastat vastu taevast lennanud ehk kannatab mõned tunnid veel oodata.”

„Ja mõtleks, mina ikka silitasin siit ja katsusin sealt,” sosistas ehmunud Šarik hääle värinal. Ta võttis suitsu suust, tõsis pingilt ning jõllitas endiselt hirmunult keset sadama akvatooriumi rahumeelselt kiikuvat poid. Toppides suitsu tagasi huulte vahele, ei suutnud mees kätevärinat varjata.

„Aleksi Ivanovitš,” pöördus Volmer kolmanda järgu kapteni poole, „mis meie ülesandeks jääb? Kas ma saan õigesti aru, et meil tuleb siit õige ettevaatlikult ja vaikselt jalga lasta?” Vahepeal riietunud Afanasjev vaatas mõtlikult kurjakuulutavat poid.

„Kapten, teil on õigus. Selleks ajaks, kui sõjaväelased tulevad pommi kahjutuks tegema, peab Tipton siit kadunud olema ja hea oleks kui reidile, aga ...” Ohvitser vakatas, ta pilk langes laeva ahtrivintsilt poi külge kinnitatud otsale ja ta pööras oma hoiatava pilgu Volmerile: „Te peate kõike kikivarvul tegema ja otsa poi küljest lahti päästa ma ei soovita.”

„Selge,” noogutas Jaak ja pöördus ahtritekki kogunenud tõsiste nägudega meeskonna poole, „otsa, mis on poi küljes, jätame rahule, kuid vintsipealse kerime maha, anname kaldale ning hiilime siis kikivarvul ja hinge kinni hoides piki kaid tasahaaval minema.”